

TROSEČNÍCI
NEOFICIÁLNÍ PŘÍBĚHY
ZE SVĚTA MINECRAFTU

#1

CHYCENÍ V MINECRAFTU

DOKÁŽÍ TŘI
PŘÁTELE PŘEŽÍT
V NEBEZPEČNÉM
VIRTUÁLNÍM
SVĚTĚ?

WINTER MORGAN
AUTORKA OBLÍBENÉ SÉRIE
VÝPRAVA ZA DIAMANTOVÝM MEČEM

Chyceni v Minecraftu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.computerpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Winter Morgan
Chyceni v Minecraftu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Winter Morgan

CHYČENÍ V MINECRAFTU

Trosečníci

Kniha první

Computer Press
Brno
2018

1 PO ŠKOLE

Učitelka už Simona dvakrát napomínala, aby během vyučování neposílal psaníčka. On si ale nemohl pomoci. Chtěl se samozřejmě naučit dělit velká čísla, taky ale chtěl připomenout svým přátelům, Lily a Michaelovi, že se domluvili na odpoledním hraní Minecraftu. Několik posledních měsíců trávil Simon každou volnou chvíli hraním zároveň s nimi na jednom serveru, kde společně vytvořili malou vesnici. Dnes mají v plánu dokončit horskou dráhu, kterou staví za jejími hranicemi. Simon se už nemohl dočkat, až ji vyzkouší. Musel proto svým kamarádům odpolední naplánovanou akci připomenout. Když se zrovna učitelka nedívala, rychle vytrhl ze sešitu list papíru a roztrhl ho na dvě poloviny. Na obě pak napsal stejný vzkaz: „Dnes ve 4. Sejdeme se v Nadzemním světě. A vyzkoušíme horskou dráhu.“

Když zrovna učitelka na tabuli vysvětlovala, jak při dělení zapisovat čísla správně pod sebe, podal první zprávu Lily, která seděla vedle něj. Ta si ji přečetla a přikývla. Simon moc dobře věděl, že předat druhou zprávu bude mnohem složitější, protože Michael seděl v jiné lavici. Podíval se na něj, ten však byl zcela zabrán do dělení ve svém sešitě a vůbec nepostřehl, že se na něj Simon dívá. Simon proto zamířil a hodil složený lístek se zprávou Michaelovým směrem, jenomže v tom okamžiku se učitelka otočila a spatřila letící vzkaz.

„Co to bylo?“ zeptala se učitelka, paní Sandersová, zatímco mířila k místu, kde psaníčko dopadlo na zem. Zvedla ho, přečetla si ho a poté se zeptala: „Kdo to psal?“

Simonovo srdce bušilo jak o závod. Tiše seděl a ani nedutal.

„Dobrá, zeptám se tedy ještě jednou. Kdo to psal?“

Opět se nikdo nepřihlásil.

„Už jsem vás varovala, že si nemáte posílat vzkazy během vyučování. Máte dávat pozor, abyste si z výuky odnesli co nejvíce.“ Paní Sandersová se pustila do vysvětlování, jak důležité je naučit se správně dělit.

Simon se nechtěl přiznat, že to psal on. Už dvakrát ho napomenula a úplně cítil, jak se na něj dívá.

„Jestli se autor nepřizná, potrestám celou třídu,“ oznámila učitelka.

Simon začal panikařit. Moc dobře si uvědomoval, že kdyby se přiznal, mohl by skončit na koberečku u ředitele. Nevěděl, co má dělat, proto raději nedělal nic.

„Nikdo se tedy nepřizná, že to psal?“ Paní Sandersová držela papír ve zdvižené ruce a pomalu s ním procházela mezi lavicemi. Náhle její ruka s rudě lakovanými nehty papír zmačkala.

„Všichni zůstanete po škole. Půlhodinu, kterou obvykle trávíte na školním hřišti, strávíte pěkně v lavicích a budete počítat příklady na dělení, které vám napíšete na tabuli.“

Z lavic se ozvalo hromadné povzdechnutí.

Melanie, která seděla vedle Lily, zvedla ruku. „Nechci žalovat, ale myslím, že vím, kdo to psal.“

Paní Sandersová odpověděla: „Melanie, já chci, aby se ten, kdo tohle psal, přiznal k posílání psaníček sám.“ Znovu se na vzkaz podívala. Věděla, že se to týká Minecraftu.

Simon se podíval dolů na své černé triko s obrázkem plížíla. Cítil, jak se učitelka dívá přímo na něj. Nechtěl, aby na něj Melanie žalovala před celou třídou nebo všem vyzvonila, že to právě on může za to, že zůstanou všichni po škole.

Simon zvedl ruku a přiznal se: „Já jsem to psal.“

„Děkuji, že ses ke svému činu přiznal.“ Učitelka se podívala na Simona a poté oznámila třídě: „Nikdo po škole nebude. Simone, ty tady po hodině počkáš, musíme si promluvit.“

Simon si povzdechl. Viděl, jak se na něj Michael dívá, a zašeptal: „Promiň.“

Všichni žáci po hodině opustili třídu a Simon zůstal na svém místě. Učitelka si ho zavolala ke katedře. „Simone, pojď prosím sem.“

Simon vyrazil se svěšenou hlavou. Báł se, co mu učitelka řekne. Nechtěl, aby zavolala rodičům nebo ho poslala do ředitelny.

„Simone, já vím, že máš moc rád Minecraft a baví tě hraní s kamarády po škole, během vyučování ale musíš dávat pozor. Matematika je důležitý předmět. Dokonce i v Minecraftu bys mohl matematiku potřebovat.“

Simon se zamyslel nad tím, jak matematiku používá v Minecraftu. Potřeboval ji při stavění a při nejrůznějších úpravách na serveru. Přikývl. Věděl, že má učitelka pravdu.

„Mám jít do ředitelny?“ zeptal se.

„Ne, běž ven za ostatními. Nebudu to řešit. Překvapilo mě, že ses přiznal, a to před celou třídou. I když ses nerozhodl správně a i přes má varování posílal psaníčka, to, že ses doká-

zal přiznat, ukazuje dobrý charakter. Jestli se to ale stane ještě jednou, budeme to řešit v ředitelně.“

Simon slíbil, že už nikdy nebude v hodině posílat psaníčka, a vyrazil za ostatními na školní hřiště.

„Simone,“ zahalekala na něj Lily z dálky.

Michael s Lily přispěchali přímo k němu. „Co se stalo?“ zeptal se Michael.

„Vůbec nic, vážně,“ odpověděl Simon. „Bylo to ale o fous, že?“

„Jo,“ přitakala Lily. „Už raději nic v hodině neposílej.“

„Kdybych to byl býval chytil, nic by se nestalo,“ omlouval se Michael.

„O to nejde,“ poznamenala Lily. „Simon by to neměl dělat vůbec.“

„Souhlas,“ přidal se Simon a rychle dodal: „Nemůžu se dočkat, až se projedu na horské dráze.“

„Já taky,“ přidal se Michael a začal vykládat o posledních úpravách, které na dráze udělal, když k nim přišla Melanie.

„Copak ses ještě nepoučil, že během vyučování se nemají posílat žádná psaníčka?“ pronesla Melanie ostřeji, než by to na jejím místě udělal jakýkoliv dospělý.

Simon se jí snažil vyhýbat už od školky, protože si velmi rychle vybuodovala pověst prvotřídního žalobníčka. Jsou sice už v páté třídě, ona si ale ani teď nedá pokoj a donáší na ostatní. „Starej se o svoje, Melanie, ano?“

Melanie jen pokrčila rameny a odkráčela pryč.

Vzápětí se ze školního rozhlasu ozvalo hlášení, že mají jít všichni na oběd. Všichni tři vešli do budovy a postavili se do řady.

„Doufám, že dnes bude čokoládové mléko,“ poznamenala Lily.

„Jak teď můžeš myslet na čokoládové mléko, když co nevidět vyzkoušíme tu nejextrémnější horskou dráhu v celém Minecraftu? Všichni na našem serveru nám budou závidět!“ Simon byl nadšením úplně bez sebe.

„Doufám, že ji nikdo nepoškodil. Víte, jak moc nesnáším záškodníky,“ prohodila Lily.

Simonovi poklesla čelist. Ani ve snu ho nenapadlo, že by horskou dráhu mohli poničit záškodníci, a teď se té myšlenky nedokázal zbavit. Po zbytek vyučování se vůbec nemohl soustředit. Horská dráha zcela zaměstnávala jeho hlavu. Nemohl se dočkat, až dorazí domů a zkontroluje, jestli je vše v pořádku.

ZÁSAH BLESKEM

Když konečně skončila škola, spěchal Simon domů a hned po příchodu pustil počítač. Lily ani Michael na serveru ještě nebyli. Ve světě Minecraftu měl přezdívku HeroSi, Lily byla QueenLil a Michael zase Diamond-Hunter. Drželi pohromadě a společně se vydávali na výpravy za poklady.

HeroSi měl rozlehlý dům a na své farmě pěstoval brambory a mrkev. Měl taky nějaké ovce a ocelota jménem Meow. Simon prostředí Minecraftu miloval. Byla to pro něj možnost, jak uniknout ze skutečného světa, kde ho paní Sandersová nutí do dělení a rodiče mu neustále připomínají jeho domácí povinnosti. Věděl, že hned jak dohraje, musí jít s odpadky. Měl hraní povolené jen na hodinu, déle před obrazovkou sedět nesměl.

Simon si oddechl, když našel horskou dráhu v původním stavu, nikdo ji nijak nepoškodil. S úsměvem na tváři začal pracovat na posledních detailech stavby.

Na obrazovce se objevilo okno se zprávou. Jeho přátelé jsou online.

„Jste připraveni na zkušební jízdu?“ zeptal se Simon.

„To už máme hotovo?“ odpověděl Michael otázkou.

„Skoro.“ Simon dokončil poslední z vozíků, ve kterých budou jezdit. „Teď je hotovo.“

Simon, Lily a Michael naskákali do vozíků a hromadně zakřičeli: „Jedéém!“

Horská dráha se rozjela. Simon radostně zavýskl, když viděl na monitoru, jak postavy jeho přátel letí po dráze, a byl rád, že ho nemohou slyšet.

Vozíky postupně stoupaly do výšky a blížily se k druhému strmému sjezdu. Simon se nemohl dočkat, až dorazí na samotný vrchol.

„Už tam skoro jsme,“ prohodila Lily.

„Já vím. To je jízda!“ dodal Michael.

„Jupííí!“ Simon byl nadšením bez sebe, když sjeli z nejvyššího místa dráhy dolů.

Jízda byla u konce. Simon by se dokázal i hádat, že právě absolvovali jízdu na skutečné horské dráze. Přestože byla postavená jen na počítači, zážitek z jízdy byl více než skutečný.

„Teď, když jsme ji pokřtili první jízdou, bychom ji měli pojmenovat. Napadají vás nějaká jména?“ Lily strašně ráda dávala všemu jména. Pojmenovala jejich vesnici, domy i všechny domácí mazlíčky. Pojmenovala dokonce i Simonova ocelota „Meow“.

„Velká lochneska?“ navrhl Michael.

„Myslím, že tohle už někdo použil. Vymyslíme něco lepšího,“ řekla Lily a hned nabídla několik možných variant: „Rychlík, Padák...“

„Hele, vykašlete se teď na jméno,“ vpadl jí do řeči Michael, „já bych si dal ještě jednu jízdu.“

„Tak jo,“ souhlasila Lily. Všichni naskákali do vozíku a vyrazili na další jízdu na nepojmenované horské dráze.

Podle Simona byla druhá jízda ještě lepší, protože se nemusel obávat nevychytaných mušek a věděl, že celá jízda proběhne hladce.

„Ještě jednou?“ zeptal se Simon. Než se ale stihli opětovně usadit do vozíku na třetí jízdu, vstoupila do jejich domácí malé pracovny, kde měli počítač, jeho matka.

„Simone, budeš muset ten počítač vypnout, právě jsme byli varováni před tornádem.“

„Tornádo?“ Simon nevěřil vlastním uším. Jejich státu se větší bouřky vždy vyhýbaly. „Určitě?“

„Ano, ve zprávách to hlásí pořád dokola. Musíme se přesunout na nejbezpečnější místo v domě. Tvůj bratr už je ve sklepe. Rychle.“ Její hlas se třásl a zněla hodně nervózně.

„Hele, slyšeli jste, že se blíží tornádo?“ zeptal se Simon Lily a Michaela.

„Cože? Jak ses o něm dozvěděl?“ Michael o varování očitě nic nevěděl.

„Mamka mi to právě řekla. Musím vypnout počítač a jít se schovat do sklepa.“

„Táta mi teď řekl to samé,“ přidala se Lily, zatímco v dálce se ozvalo zahřmění.

„Moment. Vidíte tu postavu vedle dráhy?“ zeptal se Michael.

Simon se podíval na obrazovku. Byla na ní postava oděná v zelené a mířila přímo k horské dráze. V ruce držela něco, co vypadalo jako blok TNT.

„Nemůžeme teď odejít. Vypadá jako záškodník,“ poznamenala Lily. „Jenže táta už je opravdu našťvaný. Podle něj se musíme okamžitě přesunout do sklepa, protože tornádo se blíží.“

Simon slyšel svou matku, jak na něj křičí ze sklepa. „Kde jsi? Tohle není žádná legrace! Může se ti něco stát!“

Simon moc dobře věděl, že má jeho matka pravdu. Jenže někdo chce vyhodit jejich dráhu do povětří! Pracovali na ní několik měsíců. Vůbec nevěděl, co má dělat.

„Michaeli, Lily, jste tu ještě?“ zeptal se.

„Jo,“ odpověděli oba.

„Musíme toho záškodníka hned zlikvidovat.“ Simon popadl svůj diamantový meč a vyrazil přímo směrem k osobě v zeleném.

Michael a Lily se k němu hned připojili. Když se přiblížili k postavě, ta ze svého inventáře vytáhla lahvičku s lektvarem slabosti a potřísnila jím trojici hrdinů.

Rázně je to zpomalilo, všichni ale měli dostatek energie, aby mohli zasáhnout svými diamantovými meči.

„Není sám,“ zpozoroval Michael další osobu v zeleném, jak taky nese blok TNT.

Lily zmobilizovala poslední zbytky energie a vyrazila k druhé postavě. Zaútočila na ni a zneškodnila ji svým diamantovým mečem.

„Dobrá práce,“ pochválil ji Simon, když se vrátila na pomoc svým dvěma kamarádům v boji s prvním záškodníkem.

„Simone!“ křičela jeho matka ze sklepa. „Okamžitě pojď sem dolů!“

Celým domem se rozlehlo ohlušující burácení hromu. „Slyšeli jste to?“ zeptal se Simon svých kamarádů.

„Znělo to jako výbuch TNT, ale přišlo to zvenku,“ napsala Lily. „Táta na mě volá.“

„A mám ho.“ Michaela zcela pohltila hra a nedával pozor na bouřku. Zasáhl záškodníka a porazil ho.

„Simone!“ Jeho matka zněla rozzlobeně, její hlas v mnohém připomínal zvenku se ozývající hrom. Světla a obrazovka počítače najednou zablikaly, když oblohu prořízl blesk.

Simon už chtěl hru vypnout, už sahal po vypínači, když blesk zasáhl dům a všechna světla zhasla úplně. Simon padl na zem. To byla poslední věc, kterou si pamatoval.

3 PODIVNÁ BOUŘKA

Simon myslel, že na něj volá jeho matka: „Simone!“
Když ale otevřel oči, spatřil Lily.
„Lily, co tady děláš?“ zeptal se Simon nechápavě.

Michael stál vedle Lily a oba byli hned vedle vozíku horské dráhy. I když si Simon pamatoval na bouřku, nebe nad jejich hlavami bylo prozářené sluncem a vyzdobeno jen několika malými mráčky. „Uvědomuješ si, co se stalo?“

„Ne,“ rozhlédl se Simon kolem sebe. „Kde to jsme?“

Lily nevěřícně zakroutila hlavou. „Myslím, že jsme v Minecraftu.“

„Cože?“ Simon se pořádně rozhlédl. Netušil, co se jim vlastně stalo.

„Jsme v Lisimi Village,“ oznámila Lily.

Lily pojmenovala jejich vesnici tak, že použila první dvě písmena z jejich jmen a spojila je dohromady.